

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

30

IN NEDERLAND 60 Cts.

ONS VOLLEDIG VERHAAL

DE HOND VAN MONTARGIS

FUNCKEN

ONDER ONS...

WIJ ontvingen onderstaand schrijven regelrecht van de verre Philippijnen en wie een beetje Engels kent, verstaat het. Wie van onze lezers schrijft een vriendelijke brief ?

Nieva M. Mantaring
2139 Agno Malate,
Manila, Philippines
April 30, 1957.

Redactrie Van *Het Weiblad Kuifje*
24 Lonbardstraat, Brussels,
Belguim

Dear Sir :

Please include my name in your list of those who wants to have friends all over the world.

I am a Filipina, 18 years of age and wants to correspond all over the world. My hobby is stamp and coin collecting. I am a college student. I would prefer to correspond in the English language. I will answer all letters I receive irrespective of age, sex and creed. Will exchange view cards, photos, stamp and coins of our country. My address is;

MISS NIEVA M. MANTARING
2139 AGNO MALATE,
MANILA, PHILIPPINES

I hope that sooner or later I will already receive letters from the different parts of the world.

Thank you for your consideration.

Sincerly yours,
Nieva M. Mantaring.

KUIFJE AAN ZEE

KUIFJE » wordt met steeds groeiend sukses onthaald in de Vlaamse kustgemeenten. Vandaag woensdag, 24 juli, en morgen donderdag, 25 juli, zal de Kuifje's ploeg te Den Haan zijn, vrijdag 26 en zaterdag 27 juli kunnen jullie met de Kuifje's ploeg spelen te De Panne. Op maandag 29 juli zijn wij te Wenduine.

Neem allen deel aan de spelen ingericht door de Kuifje's ploeg in samenwerking met de firma's N.S.U. en Huret.

EVEN LACHEN

— Mijnheer, riep een verontwaardigd man die trappelvoette van ongeduld, mijnheer, ik sta nu reeds twintig minuten voor uw winkel en nog hebt u mij de gevraagde inlichtingen niet gegeven !

Vergrijsde postbediende : Wees kalm, mijnheer. U staat er twintig minuten voor... maar ik zit er reeds sedert twintig jaar achter !

JE BENT VASTBESLOTEN

deel te nemen aan *onze grote fotoprijsvraag*, die met talrijke mooie prijzen zal bekroond worden. Stuur ons snel je beste foto. Je zult er misschien een mooie prijs mee winnen !

DE POSTBODE

HERMAN ROMMENS, *Kerkstraat, 18, MOEN (Kortrijk)*, wil met een postzegelverzamelaar uit Italië, Frankrijk of Nederland in kontakt komen. Herman beschikt over een grote voorraad binnen- en buitenlandse postzegels.

FRANS VAN GEEBERGEN, *Alex Frankstraat, 18, Boechout (Lier)* zoekt en korrespondentievriend in het buitenland. Frans verzamelt oude munten, postzegels, en houdt van fietsen, varen en reizen.

BENEDICTUS GILLON, *Belfaststraat, 12, Kortrijk*, 13 jaar oud, wil kennis maken met een Engelse of een Spaanse jongen, die houdt van zwemmen en ping-pong.

GEVEN

DENK maar niet dat men rijk moet zijn om te geven. Zelfs de armste heeft steeds nog wat aan te bieden aan iemand die nog minder bezit !

Hoe minder je bezit, des te meer zal je gift gewaardeerd worden. Het zijn niet de duurste ruikers, die het meest vreugde schenken. Een bloempje uit de weide, aangeboden met een goed hart, kan méér ontroeren dan een mooie ruiker aangeboden met een onverschillig gebaar.

En zelfs indien je waarlijk niets zou te schenken hebben, blijft er je nog altijd een prachtig cadeau : de gave van jezelf ! Iets voor iemand doen, zonder dat men er je om heeft gevraagd, alleen maar om genoegen te doen. dat is het schoonste geschenk dat je even kunt !

Kuifje

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE GOUDMIJN VAN DOG BULL

Op het ogenblik dat Chick Bill de twee bandieten kan laten ontsnappen, wordt hij opgemerkt door een Indiaan... en welk 'n Indiaan!

(Wordt voortgezet.)

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik houdt zijn belofte : een weldoende regen besproeit het kamp van beide partijen...

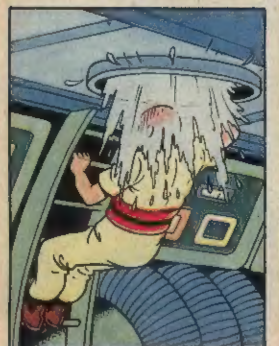

(Wordt voortgezet.)

DE SPOORPIRATEN

DOOR R. MACHEROT

Onze vrienden hebben zich in het struikgewas verscholen en zien hoe roofdieren te Notenschelp aan land worden gezet...

Je vindt Chlorophyl en Minimum grappig, maar heb je reeds het album « Chlorophyl en de Samenzweerders » gelezen?

« PARKING »

HET GROOT PROBLEEM

In de Verenigde Staten zijn er reusachtige parkings en toch weet men niet waarheen met [illegible] die auto's. Men doet er best aan zijn karretje aan de stadsrand te laten.

HET aantal auto's neemt iedere dag toe en dat niet alleen bij ons maar ook bij onze buren. Jammer genoeg zijn onze steden niet uit een elastisch materiaal gebouwd en de straten, die voor tien en vijftien jaar eigenlijk reeds te smal waren, vormen thans voor het verkeer « een hopeloos geval ». Om de auto's beter en sneller door de straten te sluizen, worden er thans te Brussel een hele reeks tunnels gebouwd. Twee daarvan werden er reeds voor het verkeer opengesteld en op deze punten merkt men de verbetering op. Wie met zijn auto naar de stad toekomt, wenst hem nu ook nog ergens te parkeren en daar komt dan meteen « het groot probleem » op de proppen. Waar een plaatsje vinden ? Parkeerruimte vinden wordt met de dag moeilijker en iedere automobilist ziet het ogenblik naderen, waarop hij z'n karretje op een paar uur gaans van de stad zal moeten stallen...

STAPEL ZE OP ELKAAR !

In de Ver. Staten en ook te Brussel bouwt men wolkenkrabbers die een paar duizend auto's binnen hun muren kunnen bergen. Met grote liften of langs spiraalvormige rampen, bereiken de auto's de hoger gelegen verdiepingen. Een plaatsbesparing is het alleszins maar zo'n wolkenkrabber kost een hoop geld. Om veel auto's op weinig plaats te bergen, heeft men ook de rupsketting (een rupsketting die er uitziet als die van een pantserwagen) waarop vakjes zijn aangebracht. In ieder vakje kan er een auto staan. De automobilist die zijn wagen in zo'n vak heeft gezet, schuift de ketting, bij middel van een hefboom, een schakel verder zodat het volgende, vrije vak zichtbaar wordt voor de volgende automobilist. Het is een systeem dat goed werkt maar veel tijd vraagt wanneer men z'n wagen terug wil krijgen. De ketting rolt slechts heel langzaam !

ONDER DE GROND

Duitse specialisten hebben, ondermeer te Hamburg, grote ondergrondse parkeerplaatsen aangelegd. Duur is dat wel, maar in ieder geval kunnen de auto's die hier gestald zijn het verkeer niet meer hinderen en storen ze ook het stadsbeeld niet. Stippen we in dit verband even aan, dat de grote markt van Brussel een fraaie parking is, maar dat het uitzicht van de markt er toch erg door gestoord wordt.

De Zweden hebben een parking uitgedacht die er uitziet als een grote legpuzzle. Het geheel vormt een vierkant en is verdeeld in genummerde vakjes. Het vakje dat leeg is, glijdt op rails voor de ingang, neemt de wagen op en glijdt weer naar zijn plaats. Het is mooi bedacht en men kan aldus op een relatief kleine plaats veel auto's stallen. Vlug gaat het echter niet.

De steden van Noord-Canada hebben ook al kennis gemaakt met het groot probleem. De jonge dame op de foto zal een boete moeten betalen, want zij parkeerde haar wagen langer dan toegelaten. Op het bordje lezen we « parking slechts 48 uren », wat voor onze maatstaven zeer ruim gemeten is, vermits wij slechts « 30 minuten » krijgen !

PARKING AAN HUIS

In Zweden worden thans woningblokken gebouwd waarin iedere verdieping een garage heeft. Een speciale lift neemt wagen en bestuurder op. De automobilisten kunnen nu hun wagen parkeren « vlak bij de deur », zelfs als ze op de tiende verdieping wonen. Deze wagens zullen het verkeer in de straat beneden alvast niet meer belemmeren.

WIE ZAL DAT BETALEN ?...

De betaalde parkings zijn om begrijpelijke redenen niet populair. Zij dienen om te verhinderen dat de automobilist zijn auto langer dan strikt noodzakelijk zou laten staan. Je hebt die kleine parkingmeters misschien al gezien. De automobilist steekt het geld in de gleuf en mag nu een bepaalde tijd parkeren. Van het ogenblik dat het geld in de meter zakt, begint de wijzer te lopen en de politieagent die daar even langs kuiert, kan precies zien hoeveel minuten de auto er langer staat dan

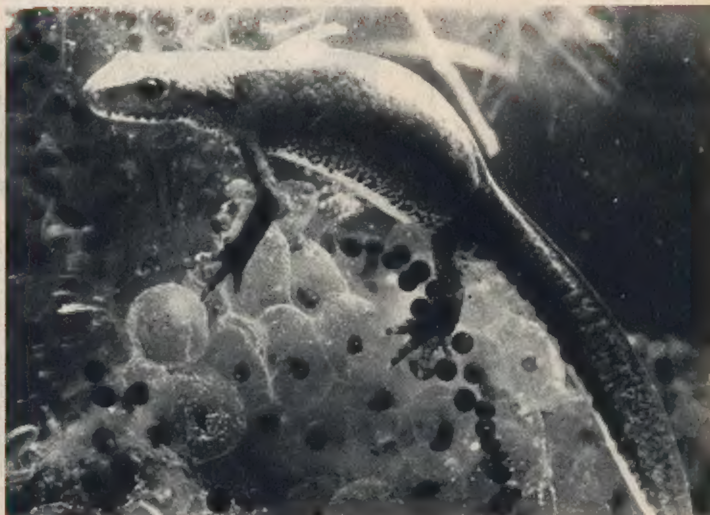
betaald werd. Hij haalt dan zijn boekje te voorschijn en... iedereen kent de rest van het liedje. Op deze wijze is de automobilist twee keren het kind van de rekening ! Onnodig te verklappen, dat die parkingmeters aardig wat geld in de la van vele stads-kassen brengen !

Misschien heb je gehoord wat er te New York is gebeurd in een paar straten waar niet meer mocht geparkeerd worden, op straffe van 40 dollar boete ? Geen enkel automobilist vond dat hij die som betalen kon, dus werd er ook werkelijk niet meer geparkeerd. Geen wagen was er nog te zien... De vroede vaderen van het stadsbestuur vonden dat al te bar en hebben het tarief fluks doen zakken !

Moesten jullie een oplossing vinden voor het nijpend parking - probleem, schrijft ons dan !

DE KLEINE JUNGLE VAN HET GROENE DAL

DE WATERSALAMANDER

DE WATERSALAMANDER is weinig gekend. Het is een dier dat zich de weelde van twee kostuums veroorlooft, een voor het water en een voor het land. In het water draagt deze salamander een donkerblauw pak versierd met oranje. Als de lente komt, dan neemt hij z'n jong wijfje mee naar de vijver waar ze eieren legt die ze zorgvuldig onder de bladeren van het riet en andere waterplanten kleeft. Bekijk de watersalamander goed, hij is op en top geschikt om in het natte element te leven. Z'n neus is voorzien van een klep en zijn platte staart gebruikt hij aardig als roeispaan. Lang blijft hij nochtans niet in het water. In het begin van de zomer speelt hij z'n galakostuum uit, kruipt uit het water en trekt zich terug tussen de rotsblokken, liefst daar waar het erg vochtig is. Hij heeft dan geen platte staart meer en zijn blinkende huid wordt dof en grijs.

VOLGENDE WEEK : DE HAGEDIS

DE HOND VAN MONTARGIS

HET was J.-C. Scaliger, een van de grote geleerden uit de Renaissance, die in het jaar 1557 dit verhaal neerschreef. Vier eeuwen later twijfelt de moderne wetenschap aan de waarachtigheid van het gebeuren, maar al wie van avonturen houdt, zal het misschien maar liever geloven...

Diezelfde avond in de keuken van sire Ernould.

De vrienden van Aubry, die vruchteloos op hem hebben gewacht, volgen eindelijk de hond...

De hond brengt de ruiters tot aan de rand van het woud van Bondy.

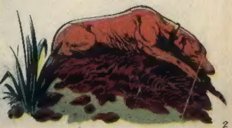
Het dier blijft eindelijk stil zitten op een hoopje aarde...

De drie ruiters brengen het lijk van hun vriend naar de stad om het een christelijke begrafenis te geven.

De volgende dag...
Helaas, sire. Uw opperjachtmeester werd vermoord door een struikrover !
Wij zullen Aubry een plechtige begrafenis geven, en die trouwe hond zal ik bewaren als herinnering aan mijn goede dienaar...

Wanneer de koning zoals iedere dag zijn raadsheren een uur later ontvangt...

Wat krijgt dat beest ? Het is razend geworden... Heb het nooit iets in de weg gelegd !

De volgende dag...
Vond jij de houding van de hond tegenover sire Macaire niet vreemd ?

De dieren hebben soms een onverklaarbaar humeur !
Kijk, daar komt Macaire...

Wel, hij springt hem weer op het lijf !

Razend werpt de hazewind zich voor een tweede maal op de edelman.

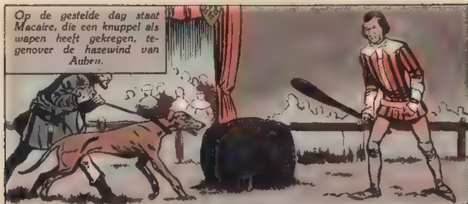

Wachters, breng de hond terug ! Heer Macaire, kom hier !

Een ogenblik later...
Ik heb veel gehoord over u, Macaire. U haatte Aubry en u was jaloers op zijn nieuwe funktie van opperjachtmeester...

Dat is vals ! Waarom heeft die razende hond het op mij gemunt ?...
Het dier heeft u misschien zijn meester zien vermoorden in het woud ? Beken het maar, Macaire !

Die hond beschuldigt u ! Voor dergelijke zware verdenkingen bevelen wij een Godsoordeel !

Het rechtsgeding zal plaats vinden op het eiland Notre-Dame, tussen de beschuldiger en de beschuldigde, in aanwezigheid van het hof...

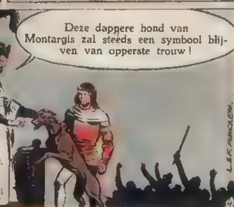

Einde

Volgende week : VERDI

BADEN POWELL

BADEN-POWELL nam dienst bij het leger en werd luitenant bij het 13e Huzaren benoemd. Zijn regiment is gekantonneerd te Lucknow, in Indië. Tijdens een jachtpartij toont hij zijn moed in een gevecht met een everzwijn. Even later in de mess van de officieren...

Tekst van Alan Jason.
Tekeningen van Norman

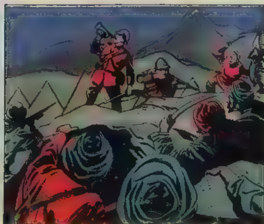

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE vertelt je ...

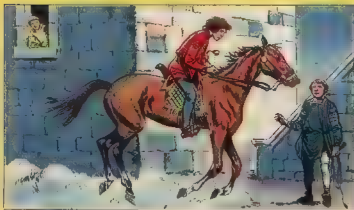
De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE RIDDERS

IN het leenroerig tijdperk hadden alleen de edelen de plicht en ook het recht ten oorlog te trekken. Zij moesten zelf zorgen voor hun paard en wapenrusting en ook voor hun wapenknechten. Maak je geen al te verheven voorstelling van deze edele heren, want zij waren in de grond slechts schurken, steeds op plundering en op roof belust. Zij waren wreed en brutaal en hadden nooit medelijden met de zwakkeren. Door de invloed van de Kerk werden de zeden wat beschaafder en zo ontstond het ridderschap...

1. — EEN JONKHEER

WIJ zullen hem Arnulf heten, alhoewel zijn naam weinig belang heeft. Hij werd uit een edele familie geboren en was 20 jaar. Sedert zijn prille kinderjaren heeft men hem opgeleid voor de krijgsdienst, want hij zou zoals iedere edelman een onverschrokken, ruw krijger en een volmaakt ruiter worden. Arnulf was sterk, lenig, handig en schoon. Hij wenste en verlangde slechts één ding : ridder te worden. Tot op dit ogenblik was hij slechts jonkheer. Eindelijk brak dan de grote dag aan...

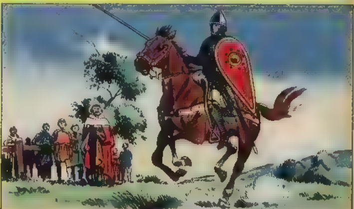
2. — DE WAKE.

's Avonds ging Arnulf naar de kapel van het kasteel. De deur werd achter hem gesloten, hij bleef heel de nacht alleen voor de wake. Op het altaar lag zijn maliënkolder, zijn zwaard en zijn schild. Arnulf keek vol bewondering naar zijn zwaard. Achter het altaar hing een schilderij, waarop St. Maarten was afgebeeld die de helft van zijn mantel aan een arme gaf. Arnulf geloofde vast dat hij, net als de heilige Maarten, de armen en de zwakken zou beschermen. De leuze van iedere ridder was : « Ick dien ».

3. — DE RIDDERSLAG

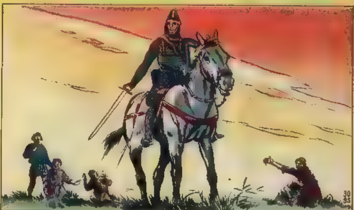

DE volgende morgen werden de wapens van Arnulf gezegend. Het was zijn oude oom, graaf Willem, die hem het rechter spoor aangespte en hem de helm op het hoofd zette. Dan nam graaf Willem het zwaard en gaf Arnulf, die intussen neergeknield was, een krachtige slag op de schouder. « Wees dapper ! » zei hij. Dat was de ridderslag. Er bestond een tijd waarop de ridder niet een slag op de schouder, maar een krachtige slag in de nek kreeg. Arnulf is nu tot ridder geslagen. Hij weet dat hij steeds dapper zal wezen. Laf zijn is voor de ridder een grote schande.

4. — EEN GOED RUITER

DAAR komt het paard van Arnulf. De jonge ridder houdt er van en met één sprong, zonder de stijgbeugels te raken, zit hij in het zadel. Een bewonderend gemompel stijgt op uit de menigte, die nieuwsgierig toekijkt. Graaf Willem geeft Arnulf zijn schild en zijn lans. Nu moet hij bewijzen dat hij een goed ruiter is.

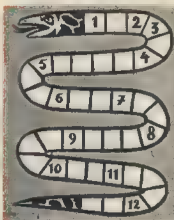
5. — WEES TROUW

ARNULF werd tot ridder geslagen en dit betekend dat hij steeds dapper, goed en trouw moet zijn. Hij mag niet liegen en het gegeven woord nooit breken want dan verliest hij zijn eer. Hij heeft trouw gezworen aan zijn leenheer en mag die trouw nooit breken. Doet hij dit wel, wordt hij als een lafaard en een verrader uit de rangen van de ridders gestoten. Arnulf zal zijn land verdedigen tegen de indringers en de zwakken beschermen.

(Wordt voortgezet.)

SPEEL MET ONS MEE

DE TOVERSLANG

VUL de woorden (welke beantwoorden aan de hierna volgende beschrijving) in de vakjes in, te beginnen met I. Houd er rekening mee dat de laatste letter van het eerste woord tevens de eerste letter is van het tweede woord, enz. Dus, in dit geval, telt het eerste woord drie letters, het tweede telt er twee, het derde drie, enz. Als je nu de eerste letter van elk woord op een regel neerrent, krijg je een aangenaam bericht.

VUL IN:

1. Biljartstok.
2. Groente door moeder soms gebruikt in de keuken.
3. Naaldboom, ook taxus genaamd.
4. Tovermiddel bij wilde stammen.
5. Spinstof van een soort hennep.
6. Een kleine hoeveelheid.
7. Naar behoren gekookt.
8. Terug, rugwaarts (latijn).
9. Dun opgerold wafeltje.
10. Onvervalst, waarachtig.
11. Gemeente in Henegouwen (1961 inwoners), waar men cement maakt.
12. Nachtroofvogel.

Zo je het raadsel van de toverslang niet kan oplossen, lees je « Kuifje » volgende week!

★

DE baas van een kermistent liet een schedel zien en zei dat het de schedel van Julius Cesar was. Doch iemand uit het publiek riep:

— Je hebt een kinderschedel vast!

— Dat weet ik wel, zei de baas, maar het was de schedel van Julius Cesar toen hij nog een knaap was!

Mopje ingezonden door Robert De Vries.

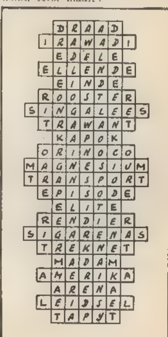
★

— Waarom lach je zo dom? vroeg de inbreker die op heterdaad werd betrapt.

— Ik lach, antwoordde de huisheer, omdat jij in het duister komt zoeken wat ik in klaarlichte dag niet eens vinden kan!

Een leuk mopje ingezonden door Christiane Goslain.

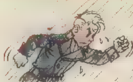
Dit is de oplossing van vorige week en nu kan je meteen het spreekwoord lezen: Die eerst komt, eerst maalt!

★

ONZE TEST

HEB JE GRILLEN?

	Ja	Neen
1. — Onderga je de invloed van het weer?	......	......
2. — Verander je heel dikwijls van mening en zonder dat er daarvoor een ernstige reden is?	......	......
3. — Weet men niet altijd hoe men je moet aanpakken?	......	......
4. — Doe je soms plotseling precies het tegenovergestelde van hetgeen je voordien beslist had te doen?	......	......
5. — Ben je soms erg entoesiast over een bepaald spel om het twee minuten later reeds in de steek te laten?	......	......
6. — Ben je nu vrolijk en uitbundig en vijf minuten later stug en treurig?	......	......
7. — Praat je de ene dag als een gramofoonplaat en is het moeilijk je het zwijgen op te leggen en... ben je de volgende dag zo stom als een vis?	......	......
8. — Heb je goesting voor een bepaald gerecht, maar raak je het niet aan wanneer het op tafel komt?	......	......
9. — Heb je de ene maand mooie uitslagen op school en de volgende maand slechte?	......	......
10. — Heb je een vurige maar zeer korte belangstelling voor een bepaalde sport, lektuur, toneel, enz.	......	......
Totaal	......	......

De magie van het SPOOR

SNELHEID EN KRACHT

1. — DE SNELSTE TREIN TER WERELD

I■ maart 1955 bereikte een Franse lokomotief, de CC 7107, op een rechte spoorweglijn van 30 km, tussen Lamothe en Morcenx, een snelheid van 331 km per uur en vestigde daarmee het wereldrekord. Het is een snelheid van een vliegtuig DC 3. Het ging hier niet om een sportprestatie, maar om een proefrit, die tot doel had zowel het liggend als het rijdend spoorwegmateriaal te testen en meteen de snelheid, waarmee de treinen veilig kunnen rijden, vast te stellen. Een lokomotief van hetzelfde type, nl. de CC 7147, speelde het klaar in zes maanden tijd 378.000 km af te leggen — dat is zo ongeveer de afstand van de aarde naar de maan — zonder dat ze moest worden nagezien. Het zijn lokomotieven van dit type, welke de « Mistral », de snelste trein ter wereld, trekken. Hij rijdt van Parijs naar Lyon in vier uren, met een gemiddelde snelheid van 128 km per uur. Op 30 april jl. werden proefritten gemaakt met de CC 7140, die 16 wagons met een gezamenlijk gewicht van 690 ton trok. Deze proefritten lieten toe de maximum snelheid van de « Mistral » over lange afstanden tot 140 en zelfs tot 160 km per uur op te voeren. Enkele karakteristieken van de lokomotieven CC 7100 : totaal gewicht : 107 ton, diameter van de wielen : 1,25 m, lengte : 18,92 m, breedte : 2,96 m, hoogte : 3,70 m, geautoriseerde maximum snelheid : 160 km per uur, kracht onder 1.500 volt : 4.800 PK.

2. — DE SNELSTE DIESEL TER WERELD

DEZE elektrische Diesel werd gebouwd voor de Atchinson, Topeka and Santa Fé Railroad. Zij trekt de sneltreinen tussen Chicago en de kust van de Stille Oceaan. De elektrische Diesel bestaat uit drie eenheden van ieder 2.000 PK. Deze driedubbele lokomotief heeft een gewicht van 450 ton en bereikt een maximum snelheid van 192 km per uur. Ze kan drie jaar lang rijden en 1.600.000 km afleggen, zonder een algemene revisie te moeten ondergaan !

3. — DE SNELSTE DIESEL VAN EUROPA

AFGELEID van het type 202, kan de Belgische CC type 204, uitgerust met een motor van 1750 PK, een snelheid van 170 km per uur bereiken. Twee lokomotieven van dit type trekken sedert 2 juni de trein Brussel-Parijs, die veertien wagons telt, met een geautoriseerde maximum snelheid van 140 km per uur.

(Wordt voortgezet.)

DE MUUR VAN

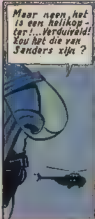
TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

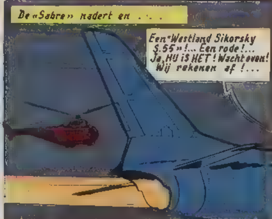

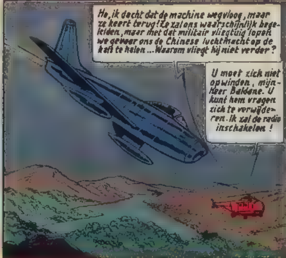

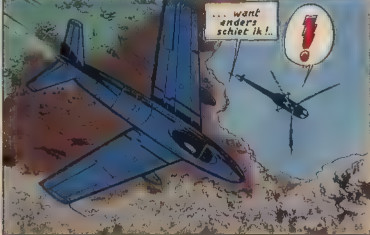

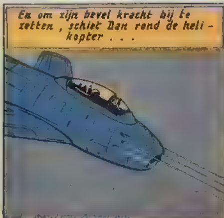

DE STILTE

Met de « Sabre » stijgt Dan op en vliegt naar Lhassa...

De machine staat nauwelijks op de grond of Sanders springt er uit en loopt zo hard hij lopen kan. De piloot kan hem met moeite bijhouden . . .

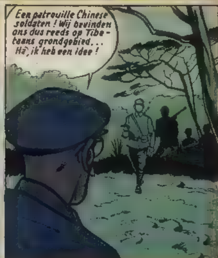

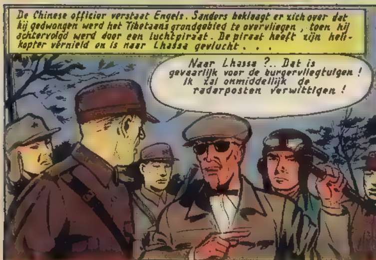

 (Wordt voortgezet.)

Het monster van de WAMBUTIS

Onder leiding van Jim Lewis vertrok een safari om in het land van de Wambutis een geheimzinnig dier te zoeken. Claire Duval sloot zich bij de safari aan in de hoop haar man, in deze streek verdwenen, terug te vinden.

Een roman van MICHEL PHILIPPE — Geïllustreerd door REF

DE ONZICHTBARE VIJAND

WAT is dat ? vroeg Howard.

Jim, die het macaber trofee van dichtbij opnam, wendde zich tot de kapita. Deze zag grijs van schrik.

— Dat is een taboe van de Wambutis, Bwana. De kleine mensen van het woud verwittigen op deze wijze de vreemdelingen... Zij zeggen dat wij moeten omkeren, daar wij anders een zekere dood tegemoet gaan.

Claire, die rond de fel gekleurde paal draaide, onderdrukte een kreet. Jim keek op. Lijkbleek en met uitpuilende ogen staarde de vrouw naar een stukje linnen, dat onder de schedel aan de paal bevestigd was.

— Kijk, stamelde ze, kijk... dat is een zakdoek... de zakdoek van mijn man... Ik borduurde er zelf zijn initialen op. Men kan ze trouwens nog duidelijk zien...

Haar stem brak af in een snik. Jim had medelijden en zocht naar een troostwoord. Claire vroeg echter :

— En... dat hoofd... is het...

Ze waagde het niet haar zin te voltooien.

— Het is het hoofd van een neger, dat zie je duidelijk aan zijn vorm. Ik denk dat het het doodshoofd is van een Mbelelee, die hier verdwaalde of al te stoutmoedig op het grondgebied van de Wambutis doordrong.

Jim bleef echter somber en bezorgd. Dat doodshoofd aan de paal betekende immers dat de Wambutis hen niet gulhartig zouden verwelkomen. Nochtans was het noodzakelijk vriendschappelijke betrekkingen met die inboorlingen aan te knopen. Zij alleen konden inlichtingen geven over de lau, indien die werkelijk bestond, en zij konden misschien ook inlichtingen geven die zouden toelaten het spoor van Jacques Duval terug te vinden.

Zij brachten de nacht door op de kleine open plek en trokken de volgende morgen dieper de jungle in. De plantengroei was welig en de hitte drukkend en moordend. Onder de bomen, waaromheen gigantische lianen slingerden, heerste steeds een schemerduister. Het was er zo stil als in een katedraal. Men hoorde zelfs geen vogel zingen, slechts af en toe weerklonk in de verte de korte roep van een aap, of hoorde men het gedempt gerucht van een sluipende voetstap. Jim wist dat de Pygmeeën daar waren. Zij liepen rond de karavaan en bespiedden iedere beweging, net zoals de Mbelelees het hadden gedaan. Ondanks het feit dat hij de sluwheid van een Sioux aanwendde, slaagde hij er niet in ook maar één enkele dwergneger te zien. Zijn enige hoop bestond er in een dorp te ontdekken, maar alleen het toeval kon hem hier leiden. De dorpen van de Pygmeeën zijn minuskuul en weinig talrijk. Ze bestaan slechts uit enkele hutten, steeds tussen het dichte groen opgesteld. Dwergnegers zijn meesters in het camoufleren. Hun dorpen zijn zo goed verscholen dat men er kan langs lopen zonder ze te zien.

Met een oneidig geduld verkende Jim de omgeving van de waterplassen in de hoop daar sporen van een menselijke aanwezigheid te vinden. Tevergeefs echter.

Op de weg die de safari volgde waren waarschuwingstekens geplaatst en deze werden langzaam dreigender. Reeds verschillende keren waren de mannen, die aan het hoofd van de safari stapten, op lijken van apen of ratten gestoten. De Wambutis hadden de dieren de nek overgesneden en hun lichamen vol kleine pijlen gestoken. Het stond buiten kijf dat de Wambutis schrik hadden van die vreemde karavaan. De Pygmeeën zijn schuchter van aard en vallen nooit eerst aan. Ze zijn klein en zij weten dat zij van de groten weinig goeds te verwachten hebben ! Ze zijn dan ook uiterst wantrouwig. Steeds heeft men jacht op hen gemaakt. Zij vluchtten dieper en dieper de wouden in en werden heimelijk en wraakzuchtig. Wanneer zij achtervolgd worden, weten zij zich op een wrede manier te verdedigen.

OP een morgen ontdekte Jim op de oever van een kleine poel, waar ze die nacht hun kamp hadden opgeslagen, voor de eerste keer zeer duidelijke voetsporen. Het waren sporen van kleine voeten met breed uitgespreide tenen. Dit betekende dat de Pygmeeën 's nachts tot bij het water gekomen waren. Claire slaakte een zucht van verlichting.

— Eindelijk een ernstig spoor ! riep ze. Misschien had ze nog meer willen zeggen, maar ze slikte het in toen ze merkte dat Jim haar entoesiasme niet deelde.

— Ik vind het vreemd en zelfs onrustwekkend, dat de Wambutis, die toch tijd genoeg hadden, het niet nodig vonden hun sporen zorgvuldig uit te wissen zoals zij dat anders altijd doen.

— Argusoog is nooit tevreden ! gekscheerde Howard. De eigenaars van die voeten hebben doodeenvoudig vergeten hun sporen uit te vagen, ofwel konden zij in de duisternis niet zien welke mooie voeten zij in het zand achterlieten.

— Dat zou mij verwonderen ! De gewoonte het geringste spoor van hun doortocht uit te vagen is bij de Pygmeeën een tweede natuur. Ze worden veel te vaak opgejaagd en nooit vergeten zij deze maatregel. Ik vrees dat ze ons in een valstrik willen lokken...

Een korte pijl vloog uit het struikgewas, scheerde rakelings langs z'n borst en plantte zich dan aan de andere kant van het pad...

— En wat doen we nu ?

— Dit spoor volgen en de uiterste voorzichtigheid aan de dag leggen.

De sporen van de mensen van het woud — er waren drie voetsporen — liepen naar het dichte struikgewas. Claire en Howard, die uitgeput waren

door de lange en vergeefse marsjen door het woud, moesten eens te meer de flair en de grote ervaring van hun gids bewonderen. Jim liep een dertigtal meter voor de karavaan, met de blik strak op de grond gericht. Hij liep op en af, zocht links en speurde rechts, knielde af en toe op de grond en mimeerde, aldus scheen het, een zonderling ballet. Zijn scherpe blik bleef hangen aan het geringste grasprietje dat plat getrapt was, aan een gebroken tak of een afgerukt blad. De karavaan volgde hem heel langzaam en voorzichtig.

Zo marsjeerden zij dan enkele honderden meters en plotseling liep de weg dood tussen twee hoge muren van doornstruiken om vervolgens in een enge, diepe ravijn te duiken. Met de neus tegen de grond, daalde Jim er in af en stond voor een gordijn van lianen, dat hem de weg versperde. Met zijn lang mes hakte hij er in het midden in. Op het ogenblik echter dat de afgesneden lianen op de grond vielen, sprong hij instinktief achteruit. Hij kon niet zeggen wat het juist was, maar het was alsof hij een zacht geklik had gehoord en daarna een gezoem... Een korte pijl vloog uit het struikgewas, scheerde rakelings langs z'n borst en plantte zich dan aan de andere kant van het pad. Jim bleef als aan de grond genageld staan van verbazing. Dan vermande hij zich en opende heel voorzichtig de doornstruiken van waaruit de moordende pijl gevlogen was. Daar vond hij een kleine boog, ongetwijfeld de boog van een Wambuti, die aan de stam van een van de struiken was bevestigd. De koord, zodanig gespannen dat ze ieder ogenblik springen kon, trilde nog. Een primitief tegengewicht, in beweging gebracht op het ogenblik dat hij de lianen had doorgesneden, bevrijdde de pijl op de strak gespannen boog in evenwicht gehouden. Ware Jim niet bliksemsnel achteruit gesprongen, dan zou de pijl hem vlak in de borst hebben getroffen. De jager greep de pijl en bekeek de punt met de weerhaken aandachtig. Zij waren in een groenachtig en kleverig vocht gedoopt, een dodelijk vergif getrokken uit planten. Jim voelde een koude rilling langs de rug lopen...

— De Wambutis gaan over tot de daad! verklaarde hij somber. Wij zullen goed uit onze ogen moeten kijken, willen wij niet heel spoedig het tijdelijke met het eeuwige verwisselen!

De sporen welke de drie Pygmeeën hadden nagelaten liepen daar dood. Dat was net zoals Jim het gevreesd had. Zij hadden hun spoor vrijwillig nagelaten om de safari in de dodelijke valstrik te lokken.

Van op dit ogenblik liet Jim de karavaan steeds vooraf gaan door een drager, gewapend met een lange ijzeren stok, warmee hij op het struikgewas en de grond sloeg.

Dit was een wijze voorzorgsmaatregel, want aldus maakte bij herhaalde keren de pijl van een boog los of de steen van een slinger, die handig in het struikgewas was opgesteld en in de richting van de vijand afging op het ogenblik dat er een liaan of de tak van een struik verschoven werd.

VOLGENDE WEEK :
DE WAMBUTIS

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

door WILLY VANDERSTEEN

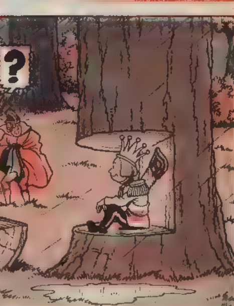

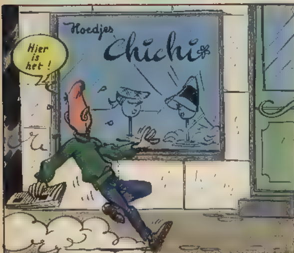

HET HOEDJE
door TIBET

Een handige, vlugge loopjongen gevraagd, keurig voorkomen . . .

Handig en vlug, keurig voorkomen . . . Dat ben ik !

Hoedjes Chichi
Hier is het !

Wat wenst u ?
Ik kom voor de plaats van loopjongen, mijnheer Chichi !

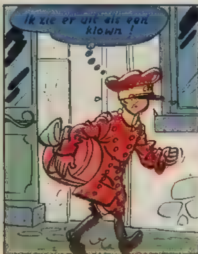

Ik heet niet Chichi... Hm . . . Het is voor de plaats . . . Hm . . . Ja . . . Misschien ben je wel de geschikte persoon !...
Prachtig !

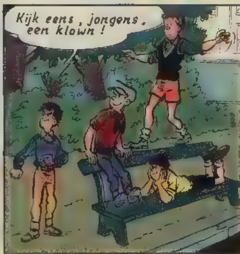

Dit is dan je eerste werk ! Draag deze hoed naar madame Zwabberdam, onze beste klante !
Ja, mijnheer!

Ja, maar, zo niet ! Trek eerst je uniform aan !
?

Ben je haast klaar ?... Ik wacht !
Ja, mijnheer . . . Ik kom . . . Maar die knopen . . .

Leuk !... Fijn !...

Ik zie er uit als een klown !

Kijk eens, jongens, een klown !

HA! HA! HA!
He, David! Waar heb je dat kostuum van Goliath gevonden?
Generaal, je bent je medailles vergeten!

Ik mag mij niet boos-maken, anders verlies ik mijn plaats!

HE, BLOEMZAK! Je bent bang, he?
Dat is te veel!

Herhaal dat nog eens als je een man bent!

HOLA!

Een prachtige schop!
MIJN HOED!

MIJN HOED!

MIJN HOED!

Houd... Houd...

HOUD DE DIEF!

Het is geen dief, het is een hoed!

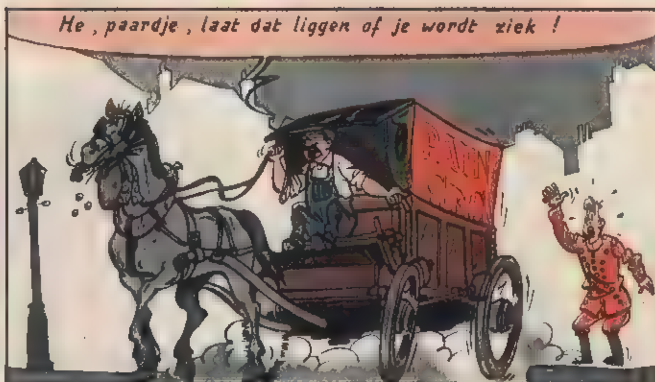

Ho, ik dacht... Ik dacht... Nou, dan laat ik het er maar bij!

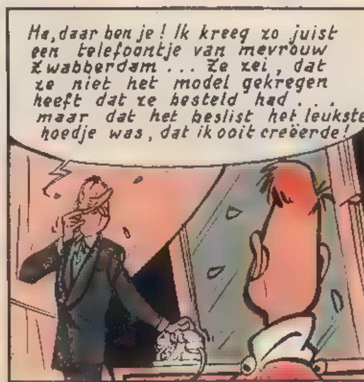

Volgende week : TANTE ZENOBIE

Einde

EEN EXCLUSIVITEIT « KUIFJE »

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE!

SPAANS INTERMEZZO

DE Ronde van Frankrijk blijft niet op Frans grondgebied. Het is sedert enkele jaren de gewoonte, een uitstapje bij de buren te maken. Thans zijn we naar Barcelona geweest waar de renners een dag rust kregen.

De Spanjaarden houden voor alles van hun toreros, dat is een gekend feit. Daarna komen de voetballers. Op dit ogenblik staat Real Madrid hoog in de gunst omdat deze ploeg zich in de matchen voor de Beker van Europa flink wist te onderscheiden. Na de voetballers, krijgen de wielrenners hun plaatsje. Ken je de renners Frederico Bahamontes, Poblet en Lorono? Het debuut van Bahamontes in de Tour herinner ik me nog goed. Hij klom met verbazend gemak de bergen op — het leek wel alsof die jongen nooit iets anders had gedaan — maar aan dalen had hij een broertje dood.

Frederico BAHAMONTES

Bahamontes kwam helemaal alleen boven op de kruin van een « col », was nog zo fris als een blickje en stapte van zijn fiets om een ijsje te eten en... om op de andere renners te wachten. Een humorist, wat? Nu is die sympatieke Bahamontes een van de renners waarmee men in de bergen dient rekening te houden.

Ken je Miguel Poblet? Hij is uit het hout van de grote kampioenen gesneden en ik geloof dat hij zelf het einde van zijn kracht niet kent. In een klassieke wegwedstrijd vertrekt hij steeds als een van de mogelijke overwinnaars. Hij is zeer snel en bekwaam nog een hele reeks schitterende overwinningen te behalen.

Onze oren tuiten nog van de donderende ovaties welke de bevolking van Catalonië zijn renners bracht. Nu, dat is hen van harte gegund.

Luisteren jullie regelmatig naar de uitslagen van de Ronde?

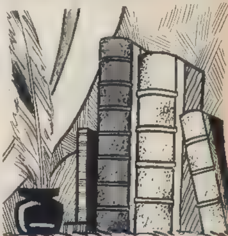
KUIFJE LAS VOOR JULLIE

Het was in het jaar 1658

TER gelegenheid van het officiële bezoek van koningin Juliana en prins Bernard aan Zweden, bezoek dat nu alweer enkele weken achter de rug ligt, publiceerde « Svenska Dagbladet » een reeks bladzijden gewijd aan de Nederlands-Zweedse betrekkingen. Een opvallend stuk was dit van de eminente filoloog Prof. Dr. Erik Wellander dat handelde over de Nederlandse taal.

« In 1658, aldus Prof. Wellander, was de Engelse vice-admiraal George Ayscue als raadgever in marineaangelegenheden naar Zweden ontboden. Aanvankelijk schreef de vice-admiraal zijn verslagen voor de koning van Zweden, Karel X Gustav, in het Engels. Spoedig schakelde hij echter over naar het Nederlands omdat de Zweedse vorst deze taal veel beter begreep. »

Een klein maar belangrijk feit dat bewijst dat de hoge Engelse omes het Nederlands beheersten en het vorstenhuis van Zweden er goed mee vertrouwd was.

Prof. Wellander maakte het zijn lezers duidelijk dat « Flamska » en « Holländska » twee gewestelijke benamingen zijn voor één en dezelfde taal en dat het verkeerd is ze te gebruiken omdat daardoor de foutieve indruk ontstaat, als zou de officiële taal van het grootste deel van de Belgische bevolking verschillend zijn van deze van Rijksnederland. In de taalwetenschap is de term « Nederländska » de énige juiste.

Wat de Zweden in onze taal vooral opvalt en wat ze erg grappig vinden, is het overmatig gebruik van verkleinwoorden met het achtervoegsel « je » en de eigenaardige konstrukties met ingelaste letters zoals in « boom-p-je », « kanne-t-je », « kantoor-t-je ». Voor Zweedse oren klinkt onze brede « ■ » -klank, zoals in « wel » en « lekker », net zoals de « e » -klank in de dialekten van Västgötaland en Smaland.

Prof. Dr. Erik Welland verklaarde verder, « dat de Nederlandse taalgemeenschap in het kader van de Germaanse wereld, de grootste is na de Engelse en de Duitse en dat hij de Nederlandse taal steeds weer opnieuw moet bewonderen om haar rijkdom en haar grote zeggingskracht. »

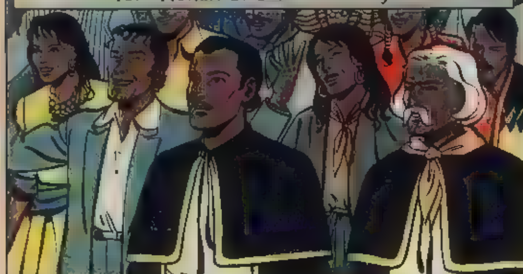

HET GEHEIM VAN BALIBACH

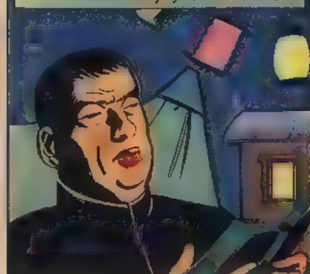
Tekst en tekeningen van Fr. Craenhals

De geheimzinnige avonturen van onze vrienden lopen ten einde... De [illegible] van de Balibach werd weergevonden en Juan is gered.

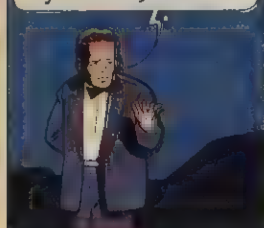

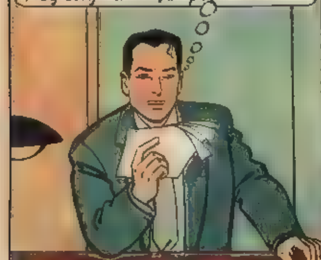

In mijn naam en in naam van al mijn medewerkers, stuur ik u mijn hartelijkste gelukwensen. Lang leven de jonggehuwden!...

EINDE

EEN van de sansculotten lei het scherp van zijn zwaard op de keel van de jongeman en vroeg op barse toon :

— Hoe heet je ?

— Ridder Ange de Saint-Cyr.

Al de sansculotten welke dit antwoord hadden gehoord, schaterlachten.

— Niet mogelijk ! zei de chef. Dat heeft je moeder beslist met opzet gedaan. Knoop het in je hersens dat er voortaan geen ridders meer zijn, geen engelen, geen sinten en ook geen sire's. De Revolutie heeft de tirannen van de troon gegooid en aan alle bijgeloof een einde gemaakt.

Het is op deze wijze dat Ange de Saint-Cyr, ex-luitenant van de Lichte Ruiterij van de koningin, in zijn woning werd aangehouden op 7 Thermidor van het jaar II. Hij had een tijdlang gekorrespondeerd met zijn tante, die ten gevolge van de revolutie was uitgeweken. De briefwisseling met een uitwijkeling was in die beroerde dagen een zwaar vergrijp en de jongeman maakte zich dan ook geen illusies omtrent zijn lot. Hij werd opgesloten in de Conciergerie, de Staatsgevangenis, die net as de andere gevangenissen van Parijs eivol was. Men kwam er slechts uit om voor het revolutionair gerecht te verschijnen en de rechters van dit tribunaal kenden slechts één straf : de dood. De vonnissen welke overdag werden uitgesproken, werden nog diezelfde avond of ten laatste de volgende morgen uitgevoerd. Iedere dag werden karrevrachten veroordeelden voor de guillotine afgeleverd en geëxecuteerd. Talrijke aristokraten waren reeds op het schavot gestorven en toch kwamen er nog altijd opduiken. Al hadden de meesten van hen tijdens hun leven nooit veel goeds uitgericht, waren ze corrupt en hadden ze zich niet bekommerd om hetgeen er met het volk gebeurde, thans bleven zij in het aanschijn van de dood kalm en koelbloedig. Maar in die dagen stierven niet alleen de aristokraten op het schavot, veel revolutionairen gingen dezelfde weg op...

DE LAATSTE KAR

EEN VERHAAL VAN YVES DUVAL. — GEILLUSTREERD DOOR FRED FUNCKEN

— Ridder de Saint-Cyr, u bent hier ook ? Ik ben verheugd u weer te zien, al mocht ik dit in de gegeven omstandigheden misschien niet zeggen.

Het was Isabelle de Sorbière, een mooi jong meisje van twintig jaar, die aldus sprak. Tijdens de dagelijkse wandeling op het binnenplein van de gevangenis, had zij de jonge ridder opgemerkt. De jongeman werd rood van ontroering.

— Ange, het zou mij genoegen doen indien ik, alvorens deze wereld te verlaten, een pijnlijk misverstand zou kunnen uit de weg ruimen. Ik weet dat u eertijds mijn vader om mijn hand hebt gebeden...

— Ik was gek, Isabelle, ik was gek een ogenblik te veronderstellen dat mijn rang en mijn fortuin zouden volstaan om u gelukkig te maken. Ik zie nu in, dat een arme ridder als ik nooit de jonge en mooie hertogin de Sorbière als echtgenote kan verwerven.

— Ik... ik voelde nochtans veel sympatie voor u, Ange. Maar ik kon mijn vader er niet toe overhalen zijn toestemming te geven. Hij vond dat ik nog te jong was en hij koesterde grootse plannen voor mijn toekomst. U mag het hem niet euvel duiden...

— Dat is voorbij, Isabelle. Is mijnheer uw vader hier ?

— Ja, we werden samen aangehouden. We hadden alle twee een vals paspoort om over de grens te geraken. Mijn moeder, mijn broers en zusters zijn reeds in Engeland. De dood schrikt mij niet af, maar mijn moeder sterft van verdriet als ze verneemt dat vader en ik op het schavot stierven...

Op dit ogenblik verscheen de bewaker die aankondigde dat de wandeling afgelopen was.

(Kom mee naar bladzijde 26.)

DE LAATSTE KAR

(Vervolg van blz. 25.)

VAARWEL, Isabelle! fluisterde de ridder. God behoede u en uw vader. Ik zweer dat ik alles zal doen wat in mijn macht ligt om u te helpen.

De volgende dag verscheen de hertog van Sorbière met zestien andere gevangenen voor het gerecht. Heel de dag bleef Isabelle in haar cel en bad. Die dag liep er een zonderling gerucht doorheen de gevangenis. Iedereen fluisterde dat de afgevaardigden zich tegen de dictatuur van Robespierre hadden gekant en sommigen gingen zelfs zo ver te beweren dat Robespierre zelf aangehouden was. Maar dat was te mooi om waar te zijn.

Die avond werd er in de Conciergerie een aantal terdoodveroordeelden afgeleverd om zich op hun laatste uur voor te bereiden. Isabelle wierp zich wenend in de armen van haar vader, die zich bij deze veroordeelden bevond.

— Vader, lieve vader, snikte zij, neen... neen... ik wil niet... ik wil niet dat je sterft!...

In de hoek, niet ver van de tralies welke de cel van de gang scheidde, zat de griffier met een lijst in de hand. Met doffe stem las hij de namen van de terdoodveroordeelden af.

— Hertog de Sorbière...

Zonder een sekonde te aarzelen, sprong Ange de Saint-Cyr naar de griffier toe.

— Ben jij Sorbière? Er staat hier geschreven dat jij 52 jaar bent.

— Dat is een vergissing, ik ben er 25. De schrijver heeft de cijfers precies omgedraaid, burger griffier. Een kleine vergissing is altijd mogelijk, nietwaar?

— Goed... In orde! Op het ogenblik dat het aantal terdoodveroordeelden, welke plaats neemt op de kar, klopt met het aantal dat op mijn lijst vermeld is, ben ik tevreden.

Het ijzeren hekken werd gesloten. De terdoodveroordeelden stapten op de kar en werden naar het schavot gereden.

— Indien er werkelijk verandering in de lucht hangt, is het van groot belang een dag of twee dagen langer te leven. Wanneer het leven van de hertog met twee dagen kan verlengd worden, is hij misschien gered. Ik doe het voor Isabelle. Ze kan mijn vrouw niet worden, maar ze zal toch steeds een goede herinnering aan mij bewaren.

Zo reed de kar naar de Revolutieplaats, waar de guillotine was opgesteld. Plotseling verdrong zich een massa mensen rond de kar. Enkelen grepen het paard bij de teugel, terwijl de anderen de koetsier en de bewakers verjoegen. Het volk van Parijs, het bloedvergieten beu, verzette zich tegen verdere terechtstellingen.

— Jullie zijn vrij! riepen ze, en Robespierre werd aangehouden. Morgen zal hij op zijn beurt het schavot bestijgen.

Ange de Saint-Cyr en zijn medegezellen waren in een oogwenk van hun boeien bevrijd en, opgeslorpt door de massa, trokken zij mee door de straten van de hoofdstad.

Dat was het einde van het Schrikbewind. Drie dagen later werden de poorten van de gevangenissen geopend.

De hertog van Sorbière, ontroerd door het gebaar van de jonge ridder, schonk hem zijn dochter Isabelle.

KLEINE GESCHIEDENIS VAN DE FONOGRAAF

HET was doodstil in de Akademie van Wetenschappen te Parijs en te midden van die diepe stilte sprak prof. Bouillaud met basstem deze vernietigende woorden uit: « Jij bedrieger! Meen je dat we ons voor de gek zullen laten houden door een buikspreker! ». De bedrieger in kwestie was Thomas Edison. Toen men de hooggeleerde prof. Bouillaud vroeg er zich persoonlijk van te komen overtuigen dat hij niet met een buikspreker maar met een fonograaf te doen had, weigerde hij hooghartig. « Een mens met een beetje gezond verstand kan onmogelijk geloven dat het nobele geluid van de menselijke stem aan een onnozel metalen plaatje gehecht zou kunnen worden! », zei hij.

Je ziet, ook geleerde bollen kunnen blunders schieten!

Er was veel interesse voor de fonograaf van Edison, maar het zou nog jaren duren vooraleer het toestel populair werd en intussen werden er heel wat verbeteringen aangebracht door verschillende uitvinders. In 1888 verving Berliner de wassen rol, die Edison gebruikte, door een praktische plaat en Johnson kwam op het idee het apparaat te doen werken met een veer. Tot op dat ogenblik deed met het draaien met de handen of met de voeten! Men moest wachten tot omstreeks 1920 vooraleer de fono-weergave positief verbeterd werd en dit was in grote mate het werk van de radio. De uitvindingen op radiogebied konden met sukses op de fonografie worden toegepast: de mikrofoon, de elektronenbuizen ten behoeve van de geluidsversterker en voor het elektrisch graveren. De pick-up deed zijn intrede en de elektrische motor verving de veer. In 1930 zagen we dan de kombinatie pick-up, fono en radio. Sedertdien gingen sowel opname als weergave nog met grote stappen vooruit. Vermelden we maar even de uitvinding van de mikrogroefplaat. Iedereen kent die platen. Een normale plaat van 30 cm doorsnee houdt slechts een opname van 4,5 min. Op een mikrogroefplaat van dezelfde afmetingen kan men een opname graveren van 28,5 min. Dit resultaat werd bereikt door het vernauwen van de gegraveerde groef en door het herleiden van de draaisnelheid van de plaat van 78 toeren per minuut op 33 1/3 of 45 toeren. Een symfonie van Beethoven die vier à vijf normale platen vergt, kan thans op één enkele plaat worden opgenomen.

Edison geeft een demonstratie met zijn eerste fonograaf.

Een familie op vier bezit in ons land een pick-up en de platen kennen een steeds grotere aftrek.

Wist je dat het « principe » van de fonograaf eigenlijk niet werd ontdekt door Edison, maar door de Franse dichter Charles Cross. Edison bracht ons de praktische toepassing van dit principe en het valt niet te loochenen dat zijn « spreekmachine » het ver gebracht heeft.

Het Spoor van de PRAIRIE

Buffalo Bill en Hickok luisteren naar de woorden van de pseudo-Guillatzim en voelen een koude rilling over de rug lopen...

Weg met de bleekgezichten!

ER bestond enige reden toe ongerust te zijn, want Guillatzim, of juister de man die de gestalte van Guillatzim had aangenomen, gaf de juiste beschrijving van de twee vreemdelingen, die de grot waren binnengedrongen. De Apachen waren opgewonden en slaakten hun oorlogskreet. Op een bevel van de Grote Sachem splitsten zij zich in verschillende groepen. Ze zwaaiden met hun brandende toortsen en met hun wapens... « Wij mogen hier niet langer blijven! fluisterde Buffalo Bill, want ik zie er enkele op ons toekomen. Wij moeten recht voor ons uit vluchten: tegen die massa vijandige Apachen zijn wij niet opgewassen. »

BUFFALO BILL en Hickok liepen langs de kroonlijst. Het was helledonker en ze zagen geen tien stappen voor zich. Ieder ogenblik bestond er gevaar te struikelen. Een dozijn Apachen zaten hen op de hielen en ze zouden hen beslist hebben ingehaald, indien Buffalo Bill na een drie of vierhonderdtal meter niet in een smalle galerij terecht gekomen was. « Kom, hierlangs! » schreeuwde hij tot Hickok. De uitputtende koers in de volslagen duisternis begon opnieuw. De Apachen hadden het bruusk maneuver van onze vrienden niet gemerkt en liepen recht voor zich uit. Buffalo Bill en Hickok profiteerden daarvan om hun vaart te vertragen en even uit te blazen.

OP dit ogenblik kwamen twee Roodhuiden met een brandende toorts in de hand in de smalle gang opdagen. Met lange, soepele passen liepen zij naar de grote zaal, waar de geest verscheen en het was duidelijk dat zij er niet aan dachten de Bleekgezichten op hun weg te ontmoeten. Buffalo Bill en zijn vriend maakten gebruik van hun vuisten en van hun hoofd. De Indianen, verrast door deze onverwachte aanval, moesten spoedig het onderspit delven. Na enkele minuten lagen ze bewusteloos op de grond en was de weg vrij.

BUFFALO BILL nam een van de laaiende toortsen en doofde de tweede. Dan ging het weer verder. Hickok hijgde als een stoomketel en kon bijna niet meer volgen. De afmetingen van de grot van El Palmito waren verbazend groot. Men kon het einde er van niet zien. De ene gang volgde na de andere, de galerijen kruisten elkaar en liepen in zigzag. Het was een echte doolhof. Na een kwartier stopte Hickok en zei « Ik kan niet meer! Ga maar alleen voort, ik zal je aftocht dekken... Ik kan je slechts ophouden, want ik ben totaal uitgeput! »

BUFFALO BILL haalde even de schouders op. « Wij zijn samen gekomen en zullen ook samen weer vertrekken! » antwoordde hij. Hickok wou protesteren, maar daartoe bezat hij de kracht niet meer. Hij sleepte zich voort tot in een soort van nis in de rots uitgehouwen en liet zich daar neerzakken. Het is toen dat het meest onwaarschijnlijke geschiedde...

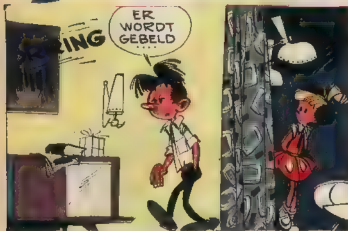
(Wordt voortgezet.)

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

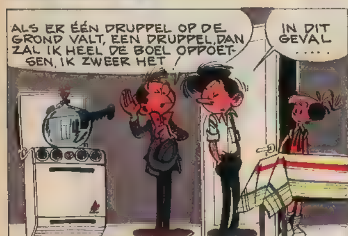

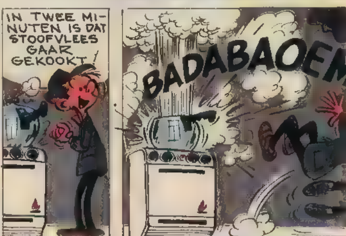

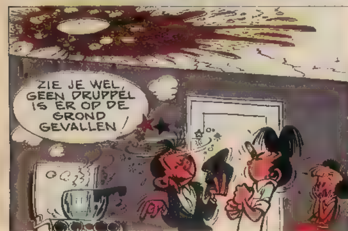

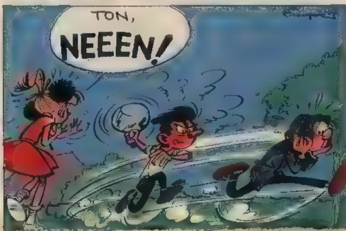

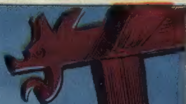

De erfenis van Sigurd

Tekst en tekeningen van F. FUNCKEN

(Wordt voortgezet.)

NA 46 JAAR

LEDEN van de Amerikaanse expeditie aan de Zuidpool vonden aldaar levensmiddelen opgestapeld door kapitein Scott, die zoals je weet aan de Zuidpool stierf in 1912. De blikjes werden naar Engeland gestuurd om er geanalyseerd te worden en bleken nog in opperbeste staat. Peter Scott, de zoon van de grote ontdekkingsreiziger, proefde er trouwens van en vond ze uitstekend. In de blikjes stak ossentong, sardientjes, witte bonen met tomatensaus, evenals bessenjam gefabrikeerd door Hartley. De firma Hartley verklaarde, dat het hier gaat om bessen van Warrington, een soort die thans bijna niet meer te verkrijgen is.

VAN ADAM TOT ATOOM

«VAN Adam tot Atoom» is de korte maar veelzeggende titel van een pocket-book dat onlangs werd uitgegeven in Chicago en dat heel de geschiedenis van de wereld op beknopte wijze behandelt. Waarom niet als titel «Van A tot A» gezet, dat ware nog beknopter geweest!

Snel of Traag

HET hart van een hond klopt 90 maal per minuut, dat is zeer snel vergeleken met het aantal hartkloppingen van een landschildpad: 13 slagen per minuut! Het hart van een adder klopt 28, dit van een paling 30 en dit van een paard 40 keren per minuut.

BLIKSEMAFLEIDERS

DE rechters van Pampeluna (Spanje) moesten oordeel vellen in een zonderlinge zaak. Veertien koperen bliksemafleiders waren nl. gestolen en op de zwarte markt verkocht. Een bliksemafleider kan niet ongemerkt verdwijnen en daarom hadden de dieven hun voorzorgen genomen: ze hadden iedere bliksemafleider vervangen door een paar houten stokken. Je lacht? Het is misschien ook een grappig geval, maar de rechters van Pampeluna lachten niet, want de bliksemafleiders waren weggehaald van het justitiepaleis en het is een gekend feit dat er boven deze streek van Spanje vaak hevige onweders woeden...

FLEGMA

EEN groot hotel van Oslo stond in lichtelaaie. Een taxi baande zich een weg langsheen de pompierswagens en stopte voor de ingang. Een Engelsman stapte uit, liep rustig de trappen op, meldde zich bij de portier en vroeg het nummer van zijn kamer, die hij per telefoon gereserveerd had.
— Maar, mijnheer, riep de portier, het hotel staat in brand!
— Dat zijn mijn zaken niet! antwoordde de Brit.
Hij nam zijn sleutel en ging doodbedaard de trap op naar zijn appartement. Een dikke rookwolk onttrok hem aan de verbaasde blikken van de portier.
En indien dit niet de zuivere waarheid mocht wezen... is het toch een leuke vertelling!

DE POS

DE JETI WORDT DUURDER

DE Jeti, of verschrikkelijke sneeuwman, die sedert enkele jaren op geregelde tijdstippen komt opduiken en het de wetenschapsmensen dan erg lastig maakt, vormt voor de regering van Nepal een aardige bron van inkomsten. Inderdaad, de nieuwsgierigen, de avonturiers en de jagers, die zich voortaan op het spoor van de sneeuwman willen wagen, moeten vooraf 30.000 F. betalen. Zij zullen zich trouwens moeten haasten, want de prijs van de Jeti stijgt iedere maand!

ALS DE LENTE IN HET LAND KOMT

EEN onderwijzer van New York vroeg aan zijn leerlingen, allen tussen tien en elf jaar, een opstel te maken met als tema: «Wat betekent de lente voor jou». Hier gaan dan twee antwoorden:

Niet de bomen of de bloemen kondigen mij de terugkeer van de lente aan, maar wel de man met zijn roomijskarretje.

De lente betekent voor mij een boel moeilijkheden. Het is heet in de klas en het is moeilijk mijn aandacht te concentreren.

IK BLIJF HIER

ALBERT STEELE, die een paar maanden geleden vier miljoen pond met een voetbalpronostiek, won, weigerde de psychiatrie van Ipswich, in Groot Brittannië, waar hij sedert verschillende jaren verpleegd wordt, te verlaten. «Buiten deze muren, zo zei Steele, vind ik niets anders dan schurken, parasieten en valse vrienden. Hier heb ik echte vrienden en daarom ben ik van plan hier te blijven!»

Van de ene kant... naar de andere kant!

FERDINAND CHUDY, een Amerikaans soldaat, ingekwartierd of IJsland, leed verschrikkelijk van de koude. Op zekere dag kon hij het niet meer uithouden en vroeg naar het zuiden verplaatst te worden. Zijn wens werd ingewilligd. Thans is Ferdinand Chudy in het Zuiden. Om héél de waarheid te vertellen... aan de Zuidpool, op een ijsbreker!

JE GAAT MET VAKANTIE

...Maar toch wil je «Kuifje» iedere week lezen.

OM JE LIJFBLAD OM HET EVEN WAAR TE ONTVANGEN, LEES JE DIT:

a) Ben je geabonneerd, stuur ons dan je naam, je adres en je abonnementsnummer, evenals je VAKANTIEADRES en datum van het begin en het einde van je vakantie.

b) Ben je niet geabonneerd, dan geef je ons dezelfde inlichtingen, maar je voegt ook nog 8 F. in postzegels toe voor IEDER GEWENST NUMMER. 10 F. voor het buitenland.

Tilion

Een radio staat er niet in, maar ik heb nog een oude fono... Die wil ik je wel graag cadeau geven...

DE FOREL EN DE BAL

DAT een dartele forel de dood vindt aan de haak van een hengelsnoer of in het net van een snode visser, blijkt in onze wereld wel normaal en doodgewoon. Wordt hij gedood door een golfbal, dan komt het in de krant... Een forel maakte lustige sprongen in een beek die vlak bij een golfterrein liep en kreeg een balletje vlak op de kop. De ongelukkige bleef op slag dood en een wandelaar overhandigde de verbaasde golfspeler, met z'n bal, ook het lijk van het slachtoffer...

EEN NIEUW APPARAAT VOOR DE T.V.

DE Franse televisie nam onlangs nieuw opnamemateriaal in gebruik dat opvalt door zijn lichtheid en maneuvreerbaarheid. De camera weegt, dank zij de nieuwe beeldbuis Vidicon, slechts 25 kg: een pluimpje vergeleken met een gewone camera die 60 kg weegt. Het objectief met grote brandpuntsmeter (gaande van 12 mm tot 250 mm) biedt verbazende mogelijkheden. Het nieuw opnamemateriaal werd met veel sukses gebruikt tijdens de inwijding van de helikopterlijn Parijs-Brussel.

ANTWOORD OP DE TEST

10 JA : Jij bent erg grillig van karakter en men weet op sommige dagen waarachtig niet hoe men je moet aanpakken.

VAN 7 TOT 9 JA : Ik zou beschaamd zijn moest men van mij zeggen: « Wat een vervelende kerel ! Die weet nooit wat hij wil ! »

VAN 4 TOT 6 JA : De omstandigheden en ook het weer hebben veel invloed op je karakter. Soms ben je erg grillig.

VAN 1 TOT 3 JA : Een kleine gril nu en dan zal iedereen vergeven.

0 JA : Jij bent een evenwichtige natuur. Je hebt geen grillen. Bravo !

SPOKEN !

IEDERE nacht zaait een spook verschrikking onder de bevolking van Wombouin (Staffordshire, Engeland). Het is een spook dat te paard rijdt ! Men hoort het hoefgetrappel van zijn paard en 's morgens vindt men de sporen op de weg, de beschadigde hagen en de omvergeworpen slagbomen. Een gemeenteraadslid verklaarde dat hij het spook zag rijden. « Het werd verlicht door de maan, zo zei hij. Geen enkel écht paard zou zo snel kunnen galopperen. » De schippers weigeren hun boten nog aan de oever te meren omdat zij verscheidene malen de « witte dame » hebben gezien die zwijgend over het water ging... De politie speurt ijverig naar de spoken.

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.10. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

25-7-57

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

Er heerst grote opwinding onder de passagiers van de « Sheherazade »... Zij zagen het vlot.

(Wordt voortgezet.)